

DE DAKLOZE JONGEN
IN HET PARK

Mark Verwiel

Auteur   **Mark Verwiel**
Illustraties   James Pascual (p.4, p.15),
                              Alexa Ukrainets (p.43, p.106, p.205)
Achterflap foto   Christopher Anthonij

ISBN: 9789082930948

Tweede, herziene druk
© Mark Verwiel | 2022

Uitgegeven in eigen beheer onder de vlag van

Ook verkrijgbaar als E-Book.
boeken.markverwiel.nl

De personages, locaties en gebeurtenissen in dit boek zijn verzonnen; elke gelijkenis met bestaande plaatsen, met gebeurtenissen, met levende en/of dode personen, berust louter op toeval.

*Aan Pierre, Monique, Shirley, Chris, Judith en Lucia:
Bedankt voor alle ondersteuning rondom dit boek
en ook als het niet over dit boek gaat ♥*

*To Alexa and James:
Thanks for the amazing drawings*

H1

Ik kijk de zaal rond terwijl ik nog een slok van mijn bier neem. *Allemaal belangrijke mensen volgens je vader.* Ken je ze inmiddels na een jaar? *Nee.*

'Doe jij de afsluiting?' vraagt mijn vader aan mij. 'Tuurlijk pa,' zeg ik tegen de iets wat kalende man naast mij. 'Je bent zo stil vanavond, is er iets?' 'Nee pa er is niets, ben gewoon wat moe,' zeg ik. 'Okay, sluit maar af, dan kan je naar huis,' zegt hij met een knipoog. In zijn donkerbruine ogen is een hint van trots te vinden.

Ik loop naar de achterkant van de zaal waar een klein podium is opgebouwd. Ik betreed het podium en voel direct dat alle ogen op mij zijn gericht. 'Dames en heren, bedankt dat jullie allemaal aanwezig zijn geweest op deze borrel. Een belangrijke borrel voor ons merk, maar ook voor uzelf natuurlijk om te netwerken,' spreek ik de zaal wat nerveus toe.

'Ik wil graag een laatste keer een toast uitbrengen op het feit dat wij binnenkort de Lucille op de markt gaan brengen als nieuw model in de motorwereld. En dat dat maar goed mag uitpakken. Proost,' zeg ik terwijl ik mijn biertje omhooghoud.

'Dank voor uw komst en een veilige reis terug naar huis,' sluit ik af terwijl er applaus vanuit de zaal klinkt. Ik ga weer van het podium af terwijl de dertig mensen in de zaal mij toe klappen. Ik neem een laatste slok van mijn biertje, loos mijn glas op een tafeltje en besluit zonder ook nog iemand aan te spreken de zaal uit te lopen. *Weg uit de drukte en de benauwde zaal.*

De koelere lucht van de kantoor airco voelt prettig. Ik loop de gang door, langs allerlei dichte deuren van verlaten vergaderzalen van het verlaten kantoor. Uiteindelijk kom ik bij de lift aan. Ik druk op de knop naast de roestvrijstalen deuren. De lift laat even op zich wachten.

Ik kijk naar beneden en knoop mijn donkerblauwe colbert dicht. Dan word ik uit mijn actie getrokken door het ping geluidje van de lift. De deuren openen voor mij en ik kan de lift instappen.

Ik druk op de knop om naar de garage te gaan en de deuren sluiten weer achter mij. Van de veertiende verdieping reist de lift terug naar de garage van het kantoor in het midden van deze grote stad. Ik kom heel even tot rust als de liftmuziek mijn hoofd vult.

Ik kijk naar mijn gepoetste lederen schoenen op de witte marmeren vloer. *Zal ik ooit wennen aan dit leven? Nee.*

'Garage,' spreekt de lift uit. Ik stap de deuren uit die voor mijn neus openen en loop in de richting van mijn gereserveerde parkeerplek. "Gereserveerd, CEO" staat er op een zwart bordje aan de grijze betonnen muur. Zodra ik naast mijn auto sta, druk ik op het knopje op de deurhendel, zodat de *keyless entry* mij toegang verleent aan mijn kersenrode Porsche Panamera Turbo S.

Ik open de deur en stap de sportauto in. Ik laat mij zakken in de comfortabele lederen stoel. Met een druk op de knop start de auto en vullen de speakers mijn oren met ruis van de radio, die hier in de garage geen bereik heeft. De trillingen en lage tonen van de sport uitlaat zijn goed voelbaar in de stoel en het stuur.

Ik zet de auto in zijn achterruit en manoeuvreer het parkeervak uit. Het geluid van de uitlaat galmt door de hele garage heen. Ik rij stapvoets richting het ijzeren hek voor de uitrit die al op enkele meters afstand begint te openen. Ik doe mijn gordel om en kan doorrijden.

De radio vindt bereik en laat een van de weinige rockzenders van deze stad horen terwijl ik de garage uitrij. Regen klettert op het panorama dak. De stad is zelfs in de late avond nog druk, zoals altijd. Het is er nooit rustig. Nooit stil. Behalve thuis, mijn veilige haven.

Onderweg naar huis lijkt mijn auto veel bekijks te trekken van de jongeren die in de stad te vinden zijn. Het gebeurt

vaker. Af en toe maken mensen foto's van de auto. *Dat krijg je nou als je een auto rijdt die je hier bijna nooit ziet.* Ik vind het best. Er zijn mensen bij die er boos om worden, maar ik snap niet waarom je daar je energie aan zou verspillen.

Na ongeveer een half uur kom ik aan in de straat waar mijn woontoren staat. Ik open met mijn afstandsbediening de slagboom en sla af, de garage in, waar de autoradio weer weg valt, net nu een van mijn favoriete nummers op de radio was.

Ik rij de parkeerverdiepingen voor het hotel voorbij. Het hotel zit ook in de wolkenkrabber en neemt een groot deel van de ruimte in beslag. Na vier verdiepingen kom ik aan bij het deel voor bewoners. Daar rij ik naar de zesde parkeerverdieping.

Ik parkeer op mijn gereserveerde parkeerplek, naast mijn prachtige motor. Het is een van de mooiste modellen van mijn motormerk. De McLeaf Karin. Vernoemd naar mijn moeder, Karin. Ik stap uit en sluit de auto af met de knop naast de hendel. Het alarm schakelt in en geeft twee korte piepjes.

Een paar meter verder staat de lift al met open deuren op mij te wachten. Ik druk op de knop met 41 en de deuren sluiten achter mij. De lift komt in beweging en alweer hoor ik die wachtmuziek. Het is precies dezelfde als op kantoor. Ik kijk ondertussen naar het memo bord in de lift. Er staan geen bijzondere vermeldingen op.

De lift brengt mij in hoog tempo naar de 41e etage van de grote wolkenkrabber. 'Etage 41 en 42. McLeaf. Toegangskaart aanbieden,' spreekt de lift. Ik zoek naar de witte kaart in mijn portemonnee. Eenmaal gevonden *swipe* ik mijn toegangskaart door de paslezer. 'Welkom, heer McLeaf,' spreekt de lift. Ik zou de vrouwelijke stem bijna gaan bedanken als ik de lift uit stap.

Ik leg mijn sleutels in het mandje bij de liftdeuren en trek mijn colbert en gepoetste schoenen uit. De liftdeuren sluiten achter mij.

Thuis. Rust. Ik loop in de richting van de grote spiegel in de hal. Ik bekijk mijzelf.

Een vierentwintigjarige jongen staat voor mij, met halflang zwart haar. Het zit deels naar achteren en deels naar opzij inmodel gebracht.

Mijn scherpe kaaklijn wordt bedekt met mijn goed verzorgde gezicht-beharing. Onder mijn lichtbruine ogen zijn wat donkere kringen aanwezig.

'Wat zie je er goed maar vermoed uit,' mompel ik tegen mijzelf. *Die baan breekt je nog eens op Collin.*

Ik loop mijn woonkamer in, terwijl de lichten van de kamer automatisch aan springen. Regen klettert ook hier tegen de grote ramen, die rondom uitzicht bieden over de prachtige stad.

Ik loop door naar de aangrenzende open keuken en open de koelkast. Ik pak de grote waterkan uit de koelkast en parkeer deze tijdelijk op het kookeiland. Daar haal ik een glas uit de gootsteen en vul het glas met het water uit de kan. Ik zet de kan netjes terug in de koelkast en pak het glas op.

Terwijl ik een slok van mijn water neem kijk ik rond in mijn eigen penthouse.

De prachtige, volle maan schijnt door de twee verdieping hoge ramen. Ik loop ernaartoe en neem even de tijd om naar buiten te kijken. *Het went nooit.* Ik draai mij om en kijk terug naar de open keuken.

Boven de grote open keuken is de vide die toegang biedt tot een studeerkamer, een rommelhok, een badkamer, als enige met mat glas en een grote slaapkamer. De mat glazen muur zorgt ervoor dat overdag de zon alsnog de woonkamer kan bereiken.

Die baan mag je dan wel bijna opbreken, maar het brengt je wel een prachtig huis. De gedachte speelt af in mijn hoofd terwijl ik de rest van mijn glas water in een slok naar binnen werk. Ik werp een blik op mijn smartwatch. Half twaalf. Morgen helaas weer vroeg op. *Het harde leven van het runnen van een bedrijf.*

Ik loop richting het kookeiland en zet mijn glas neer. Dan loop ik door naar de ronde houten trap die de woonkamer met de vide verbind. Ik loop de kamers voorbij naar de laatste kamer, de *master bedroom*. Ik stap naar binnen en sluit de glazen deur. Vrijwel direct trek ik mijn sokken uit en laat de hoge zwarte polen van het tapijt tussen mijn tenen woelen. *Heerlijk.*

Ik loop richting de grote kledingkast die in de kamer staat. Voor mijn grote kledingkast schuif ik een van de deuren open en trek ik mijn witte overhemd en zwarte pantalon uit. Die eerste hang ik op een hangertje voor morgen, die tweede vouw ik netjes op. Beide krijgen een plek in de kastenwand.

Bij het dichtschuiven van een van de kastdeuren bekijk ik mijzelf in de spiegel. *Het is zichtbaar dat je wekelijks in de sportschool te vinden bent.* De spieren in mijn borst, schouders, benen en armen worden steeds beter zichtbaar. De tattoo sleeve die ik een paar jaar geleden op mijn linkerarm heb laten zetten maakt mijn look goed af.

Niets om over te klagen bedenk ik mij terwijl ik naar mijn bed toe loop. Ik open mijn dekbed en laat mij in mijn bed vallen.

Mijn lichaam ontspant en heel langzaam word ik rustig. Morgen weer een dag, maar nu eerst de nacht door komen. Hopelijk deze nacht zonder slaappillen.

H2

Ik word wakker door het geluid van mijn wekker op mijn iPhone. Ik draai mij richting mijn nachtkastje en open licht mijn ogen.

Ik weet de *snooze*knop op het scherm blind te vinden en draai mij op mijn rug.

Weer een hopeloze nacht achter de rug. Ik moet mijzelf aan gaan leren elke avond mijn slaappillen in te nemen, anders blijf ik een zombie.

Mijn ogen vallen dicht en mijn lichaam dreigt weg te dommelen in de zachte dekens maar hou mij tegen weer in slaap te vallen. *Waarom kan ik in de ochtend wel makkelijk in slaap vallen, maar blijf ik in de nacht woelen en draaien* bedenk ik mij. Ik sla de dekens open. Mijn warme lichaam maakt kennis met de koude lucht in de slaapkamer.

Ik open mijn ogen opnieuw en ga rechtop zitten. Ik rek mijn lichaam uit met een grote gaap. *Ik moet er echt uit.* Ik stap uit bed en mijn warme voeten maken contact met het zachte hoogpolige tapijt. Ik beweeg mij richting de kledingkast en schuif de deur open.

Allereerst wissel ik mijn boxer voor een schone. Ik heb geen idee of ik belangrijke meeting heb, dus kies ik voor een veilige optie, een donkerblauwe pantalon en bijhorend donkerblauwe colbert. Beide van Tommy Hilfiger. Ik combineer met het witte overhemd dat ik gisteren terug in de kast heb gehangen en mijn outfit is compleet.

Van mijn nachtkastje haal ik mijn telefoon en loop de slaapkamer uit. Mijn voeten maken contact met de koude houten vloer van de vide. Ik loop de wenteltrap af de woonkeuken in en zet koers naar de keuken.

Ik leg mijn telefoon op het kookeiland, haal een kom uit de vaatwasser en roep tegelijk 'Hé Siri!' 'Zeg het maar,' hoor ik mijn telefoon terugzeggen terwijl ik een pak melk uit de koelkast pak. 'Lees mijn afspraken voor vandaag voor.' Het is de dagelijkse ochtend routine.

'Je hebt vandaag twee afspraken staan,' hoor ik terwijl ik een kom met muesli vul, gevolgd door de koude melk. 'Om 11 uur en om half 1. Om 11 uur; functioneringsgesprek Suzanne. Om half 1; lunchpauze. Dat is alles wat ik heb.'

Niet veel, gelukkig. Dan kan ik de rest van de dag spenderen aan het doen van wat boekhoud werk. *Weet dat je daar ook mensen voor betaald* schiet er door mijn gedachtes heen. Tuurlijk, maar mijn vader zei altijd dat ik zelf ook wat werk van de vloer moest doen. Dat zou verbinden spreek ik mijn eigen gedachtes in mijn hoofd toe.

Na het eten van mijn muesli zet ik de kom in de gootsteen en werp door de woonkamer heen een blik door de zes meter hoge ramen. Voor het eerst in dagen is de lucht niet grijs, maar strakblauw.

Terwijl ik richting de vide loop gaat mijn smartwatch af. Ik hoor aan het melodietje dat het een Sms'je is. Ik graai mijn telefoon van het kookeiland af en loop de trap van de vide op. Ik ontgrendel mijn toestel onderweg naar de badkamer.

Van: Suzanne, 5 januari, 7:38am

Bericht: Drukke dag of niet?

Ik betreed de badkamer en leg mijn telefoon even op het donkerhouten meubel waar de gootsteen boven hangt. Ik pak mijn elektrische tandenborstel en druk een dot tandpasta uit een dispenser aan de muur. Ik zet het apparaat aan en neem even kort de tijd om mijn tanden te poetsen.

Ik kijk in de spiegel. Mijn vermoeide lichtbruine ogen staren mij terug aan. Mijn haar is een zootje. Ik doe een poging het met een hand in model te krijgen, wat verbazend goed lukt. *Zou je niet eens een dagcrème kunnen proberen?* Misschien. Geen idee eigenlijk.

Ik spoel mijn mond en de tandenborstel en pak mijn telefoon weer van het kastje. *O ja, het Sms'je van Suzanne.* Ik ontgrendel het scherm en geef haar een antwoord.

Aan: Suzanne, 5 januari, 7:42am
Bericht: Valt mee, mag ook wel na zo'n drukke dag als gisteren.

Ik vergrendel mijn toestel weer en stop het in mijn broekzak. Ik loop de vide af en de trap af naar beneden. Eenmaal in de hal twijfel voor een moment of ik de Karin pak of de Porsche, maar besluit vervolgens toch maar met Porsche naar werk te gaan.

Ik laat mijn gepoetste schoenen staan en ga voor een donkerblauw paar denim-look schoenen. Ik druk op de knop om de lift op te roepen en loop terug naar mijn garderobekast. Daar trek ik mijn zwarte lange stoffen jas aan en raap ik mijn rugzak, die ik gisteren was vergeten, van de grond. De lift laat een ping horen en de roestvrijstalen deuren gaan open.

Ik stap de lift in en druk op P6, het zesde parkeerdek. De liftdeuren sluiten. De liftmuziek vult de ruimte zachtjes terwijl de lift mij op hoge snelheid naar beneden brengt. Tot mijn verbazing stopt de lift even op de twaalfde etage. *Wat moet iemand in de berging op dit tijdstip?* De liftdeuren openen en mijn hart gaat sneller kloppen van de spanning.

Een smal figuur stapt de lift in. Minimaal een kop kleiner dan ik. Hij heeft een capuchon op van een vieze lichtbruine jas. Fijn ruiken doet hij niet. Hij draagt een paarse boodschappentas bij zich. Hij staart naar de grond als hij in de andere hoek van de lift plaats neemt.

De liftdeuren sluiten weer en de lift gaat verder naar mijn gewenste bestemming. De grip om mijn autosleutels in mijn jaszak versterkt voor de zekerheid. *Ik weet niet wat deze jongen van plan is, maar betrouwbaar ziet hij er niet uit.*

'Parkeerdek, zes,' spreekt de stem in de lift uit. Ik zeg niets als ik de lift verlaat.

Ik hoor geen voetstappen achter mij en ga er dus van uit dat het figuur in de lift is blijven staan. *Gaat dit complex nu ook al verpauperen, ik hoop het niet.*

Ik druk op de knop naast de handgreep om mijn auto van het slot af te halen. Ik stap in en neem plaats op de lederen stoel. Mijn rugzak dump ik op de rijdersstoel. Ik start de motor met de startknop en het geluid van de sportuitlaat galmt door de garage heen.

Onderweg, valt mij op hoe rustig het is. Veel mensen zijn al op werk, of gaan naar werk. Ook op de etages van het hotel lijkt het rustig. Zes etages later gaat de slagboom al voor mij open als ik aan kom rijden. Ik steek de weg over en sla links af. De drukke ochtendspits in.

De verkeersinformatie op de radio vertelt mij hoe vast het staat in het zakelijke district en die vertraging is deze ochtend flink. *Gelukkig heb ik pas om elf uur mijn eerst afspraak staan en is het nu pas acht uur.* Hoe meer ik het district in rij waar ons kantoor staat, hoe drukker het wordt.

Iedereen probeert op tijd te komen. Waarom mensen dan niet eerder vertrekken is mij een raadsel. *Maar je vertrekt zelf ook niet eerder* bedenk ik mij. Ik geef mijn eigen gedachtes gelijk. Ik ben eigenlijk één van hen.

Het duurt langer als drie kwartier voor de inrit van het bedrijfsverzamelgebouw in zicht komt. Ik open mijn raam als het paaltje met paslezer voor het hek nadert. Ik haal uit een opbergvakje het pasje en houdt het voor de lezer. Een piepje volgt en het ijzeren hek opent zich voor mij.

Ik sluit het raam weer en zet de radio uit. *Even niet die ruis nu.* Ik rij door de garage naar de voor mij gereserveerde plek. Ook hier galmt het geluid van de uitlaat weer door de garage. *Heerlijk.*

Ik parkeer mijn auto naast de grijze Chevrolet van Suzanne en zet de motor uit. Ik haal mijn rugzak van de rijdersstoel en stap uit. Ik vergrendel de auto en het alarm laat weer even van zich horen.

Onderweg naar de lift merk ik dat ik de enige ben. *Normaal is het drukker*. Nee, je bent nu gewoon te laat door de file.

Ik druk op de knop om de lift op te roepen en de deuren gaan al voor mij open. Ik druk de knop voor de dertiende etage in en de liftdeuren sluiten zich. De lift gaat met een flinke vaart naar de een-na-bovenste verdieping. 'Etage, dertien,' vertelt de stem uit de speaker mij. De liftdeuren openen.

"*Welcome to McLeaf Motors*" staat op het verlichte witte reclamebord tegen een donker eiken muur. Ik stap de lift uit en loop naar links.

'Goedemorgen meneer McLeaf,' zegt Rosie, de receptionist van onze verdieping. 'Goedemorgen Rosie,' zeg ik tegen de dame van in de vijftig met rood kroes haar. Ik loop de receptie voorbij, de lange hal met kantoorruimtes door. Links van mij passeer ik de enorme ruimte die bezet wordt door de klantenservice. Rechts van mij passeer ik afdelingen als Ontwerp, Techniek en Marketing.

Het blijft indrukwekkend. Een kantoorruimte zo groot dat een heel bedrijf op één verdieping past. De lange weg naar het einde van de hal. De laatste deur nadert. "*CEO*" vertelt een bordje op de donkerhouten kantoordeur.

Ik open de deur en mijn secretaresse kijkt op van het scherm op haar bureau in de kleine lobby. 'Goedemorgen Collin,' zegt ze met een glimlach. 'Goedemorgen Suzanne,' begroet ik haar terug.

Er valt veel licht door de grote ramen achter haar bureau. De ruimte is klein, maar oogt veel groter dankzij die ramen. Ik loop de open deur naar mijn eigen kantoor door en sluit hem achter mij.

Wat een uitzicht bedenk ik mij. Ondanks dat dit de dertiende verdieping is en ik zelf op de eenenveertigste verdieping van een andere toren woon, is ook dit uitzicht prachtig.

Van achter mijn bureau neem ik even de tijd om te genieten van het panorama-uitzicht dat mijn redelijk grote kantoor biedt.

Ver in de verte zie ik mijn woontoren staan en ondanks dat ik van dit werk geniet, kan ik niet wachten tot ik thuis ben.

De dag vordert en ik doe wat achterstallige administratie. Elf uur nadert en ik besluit het gesprek met Suzanne niet in mijn kantoor te voeren, maar in dat van haar. Ik loop de lobby in. 'Elf uur alweer,' zegt ze zonder van haar scherm op te kijken. 'Jazeker,' zeg ik, terwijl ik plaats neem op een stoel tegenover haar bureau.

'Hier doen?' 'Ja, weer eens wat anders,' zeg ik tegen haar. 'Hoe vind je dat het zelf gaat?' vraag ik, terwijl ik een van de lokken van mijn haar goed doe. Ze kijkt op van haar scherm en trekt een vragende blik 'Wilde je dit gesprek serieus doen?' vraagt ze lachend. 'Nee natuurlijk niet,' zeg ik glimlachend terug.

'Je bent mijn beste vriendin inmiddels na dat jaartje hier, ik denk dat een functioneringsgesprek niet echt nodig is,' zeg ik, afsluitend met een knipoog.

'Ik moet het alleen wel nog even met jou hebben over je contract,' zeg ik. 'Die loopt namelijk af over een maand en zoals je weet moet ik elke medewerker nog altijd met mijn vader bespreken omdat ik nog altijd in een proefperiode als CEO zit,' zeg ik met een zucht.

De gedachtes dat mijn vader wel een stapje terug wilde doen, maar mij vervolgens wel een proeftijd van twee jaar geeft, irriteren mij. *Doe het dan of helemaal wel, of helemaal niet.*

'Dus ik zal mijn vader mailen voor toestemming je een vast contract te geven, want een betere secretaresse als jij kan ik mij niet bedenken,' zeg ik. Haar blik schiet in een glimlach. 'Dank je Col.' 'Graag gedaan Suus,' zeg ik grappend. 'Ik ga nog even wat administratie doen, zullen we een rondje lopen om half een?' 'Doen we!' zegt ze.

Ik verlaat de lobby en ga mijn kantoortje weer in. Ik haal wat water uit de watertap en neem weer achter mijn bureau plaats. Nog even door, en dan eindelijk pauze.

Het duurt naar mijn gevoel niet lang voor mijn telefoon de vaste notificatie van half een laat zien en horen. Pauze. Ik klap de laptop op mijn bureau dicht en sta op. Ik trek mijn lange stoffen jas weer aan en voel of ik mijn portemonnee in de binnenzak van mijn jas heb zitten. Gelukkig is dat zo.

Ik verlaat mijn kantoor en zie dat Suzanne haar jas over haar zwarte maxi-jurk met gele bloemetjesprint trekt. 'Let's go,' zegt ze. Ze loopt achter mij aan het kantoor uit. Ik wacht even op haar terwijl ze het kantoor met de sleutel afsluit. 'Ik had je vader net aan de lijn,' zegt ze terwijl we samen richting de lift lopen.

Haar opmerking verbaast mij, terwijl we door de lange gang richting de lift lopen. 'Waarom heeft hij mij niet zelf gebeld?' vraag ik haar. 'Omdat je telefoon doorgeschakeld stond naar mij, maar hij wil deze week een gesprek met je over de resultaten van de laatste tijd,' zegt ze.

'Zou je dat straks in mijn agenda willen inplannen? Het liefste op een rustige dag,' vraag ik Suzanne. 'Komt in orde,' antwoordt ze. We komen aan bij de liften en een groepje klantenservice medewerkers, die de lift al hebben opgeroepen. Ze zijn te diep met elkaar in gesprek. De lift komt al snel en het duurt niet lang voor we beneden zijn aangekomen. Ondanks de winterkou is het druk op straat. *Meer mensen met een pauze op dit tijdstip.*

Suzanne begint een richting op te lopen die niet veel afwijkt van ons gebruikelijke rondje. We lopen voorbij een Subway. 'Heb je trek in Subway? Ik betaal,' stel ik voor. Suzanne stemt in en we stappen de warme broodjeswinkel in. De rij is lang, net als de wachttijd, maar als we eenmaal onze *footlong* broodjes hebben is de pijn van het wachten al gauw verdwenen.

'Wil je een blokje door het park lopen?' vraagt Suzanne. 'Ja is goed,' zeg ik. Het is alweer even geleden. *Normaal eet je je lunch binnen. Zeker in deze kou.*

We lopen het zakelijk district uit. Overal lijkt het druk op de straten. De wegen zijn gevuld met auto's. Het geluid van stationair draaiende motoren is flink aanwezig. Even glunder ik als ik een motor voorbij ziet komen van mijn eigen merk. 'Het blijft leuk om te zien hoe trots je bent op je bedrijf,' merkt Suzanne op. Ik glimlach en knik instemmend. *Trots ben ik zeker.*

Tegen de tijd dat we onze broodjes op hebben, lopen we het grote stadspark in, wat vlak bij ons kantoor ligt. Het is een prachtig park met uiteraard een hoop groen. Dat laatste komt nu in de winter vooral van het gras. Ondanks de drukte op de wegen er omheen hangt er een rustig sfeertje in het park. Eigenlijk komen we te weinig in deze oase van rust.

Vlak bij een van de grote hoofdpaden valt mijn oog op iets wat mij nog nooit eerder was opgevallen. Ik blijf staan om te bewonderen wat ik voor mij zie.

Drie prachtige canvassen, met een grote skyline. De vierkante doeken zijn niet veel groter dan ongeveer dertig centimeter in lengte en breedte, maar toch is er zo veel detail op te zien.

Alle doeken hebben andere kleurtinten en lijken met stift gemaakt. Een heeft blauw met zwarte tinten, een is oranje met wit en de laatste heeft iets van een donkerpaars-gele lucht. Het spreekt mij het meeste aan.

Pas dan valt mijn blik op de jongen die op zijn knieën naast het bankje zit.

Zijn donkerbruine ogen kijken mij recht aan. Hij draagt een lichtbruine jas die op sommige plekken kapot is gescheurd en vies is.

Hetzelfde kan je zeggen over zijn gezicht. Op zijn wangen zijn vieze vegen en schrammen te vinden. Zijn zwarte krullen zijn onverzorgd en te lang om goed in model te zitten. *Zou hij op straat leven?*

Ik hurk voor de kleine, fragiele, Latino ogende jongen. 'Maak je deze zelf?' vraag ik hem.

Hij knikt, een kleine hint van trots is in zijn ogen te vinden. 'Wat kost de paarse?' 'T-twintig d-dollar,' zegt hij zacht. Alsof het tussen ons moet blijven. Uit de binnenzak van mijn jas haal ik mijn portemonnee. Ik zoek even en haal er uiteindelijk twee briefjes van tien dollar uit.

De jongen pakt het aan. In een kort moment zie ik zijn droge handen. Ze lijken kapotte knokkels te hebben, maar dat kan ik ook verkeerd hebben gezien. Ik pak het schilderij. *Deze gaat een mooie plek aan de muur krijgen.*

Ik bedank de jongen. Hij knikt dankbaar. Als ik ga staan en ik wil weglopen, valt mijn oog op een paarse boodschappentas die schuin achter hem staat.

Is dit niet dezelfde jongen als die je vanmorgen in de lift tegen kwam? Je kunt het moeilijk aan hem vragen Collin. Ik geef mijn gedachtes gelijk.

Ik loop naar Suzanne toe die een stukje verderop is gaan staan. Ze heeft een vage uitdrukking in haar gezicht. 'Wat?' vraag ik. 'Deze kant ben ik niet gewend van je,' zegt ze verbaasd. 'Soms moet je wat terug doen voor de samenleving,' zeg ik met een knipoog terwijl we terug richting kantoorcomplex lopen.

Ik kijk even naar het canvas doek dat ik zojuist heb gekocht.
Rare actie Collin. Klopt. Maar wel een mooi doek. Zeker.